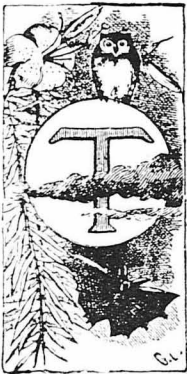

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FABIAN TANNER

Ο ΜΠΟΥΥΝΑΜΑΣ

ΡΟΜΑΡΑ μου! Κυρίες, δεσποινίδες και κύριοι, καμαρώστε μας!

Ξέρετε τί θα πη νάνα Πρωτοχρονιά και να μη μιλούμαστε με τη γυναίκα μου; Μ' αυτή την ξεροκέφαλη και πεισματάρα Νταϊζη, με την οποία μόλις πρό δυό χρόνων παντρευτήκαμε;...

Και γιατί παρακαλώ;... Για ένα ψυχρόδροο!

Άκουστε την ιστορία, και βγάλτε μονάχο σας συμπεράσμα για τον φτωχικό: Είπατε πως παντρευτήκα με την ηλικιά κ' αγαπημένη Νταϊζη μου—μιά μορφή να σου θυμώσω στ' αληθινά, κοινά μου;—πρό δυό μόλις χρόνων. Και παντρευτήκαμε, παρακαλώ, από άγνητη...

Ποτέ μας δεν μαλώσαμε στο διάστημα αυτό, μα ούτε και ψυχραθήκαμε στο ελάχιστο. Και το φτωχό μας το νοικοκυριό τραβούσε γαλήνια και ήσυχα το δρόμο του, ίσαμε χτές, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, όποτε κ' έβρασε το κανόνι...

Και να πως: Χτές τ' άπομισήσαμε κάναμε πρόχειρο λογαριασμό στο σπίτι, πριν βρούμε ξένο, κ' είδαμε πως 19 άποχρώσεις δώρων τις είχαμε εξοφλήσει, και μας έμεινε μονάχα το δώρο που θα φρονίζαμε και θα προσφέραμε στην ερίτιμο κυρία Ουίλκινς...

Μα πριν ξεκινήσουμε για τ' έμπορικά, για να φρονίσουμε το δώρο της, δεν μπορούσα πειά να κρατηθώ, κ' είπα λιγάκι νευρικά:

—Μιά βρε γυναίκα, δεν μου λέξ, για ποιο λόγο να κάνουμε μπουναμά σ' αυτή την κυρία Ουίλκινς;... Τί είδους ιστοχρέωση έχουμε σέ δαίτην;... Αυτή είναι μιιά άλλη γειτόνισσά μας και τίποτε παραπάνο...

Μα κάνατε καλά τη Νταϊζη; Μου άπήνησε με πείσμα:

—Πρέπει να της κάνουμε μπουναμά, γιατί θά μου κάνει κ' αυτή...

—Και για ποιο λόγο θά σου κάνει κ' αυτή;...

—Γιατί ξέρει—καταλαβαίνει—πως θά της κάνω κ' εγώ!...

Όχιστε τώρα, σέ παρακαλώ, να σπινεννηθής μαζί της...

Έβραμα το κεφάλι, πήρα τη Νταϊζη άγκαξέ, και βγάλαμε στη στράτα, παρά όλο τον χιονόκαιρο και την άνελαστική λάσπη. Έλαρτε, βλέπετε, να φρονίσουμε το μπουναμά της ερίτιμου κυρίας Ουίλκινς—άνάθεμά την έχει ποδ βρέθηκε!...

Κάποτε τέλος πάντων άποφασίσαμε να μπούμε σέ κάποιο μαγαζί, που πουλούσε άνθοδοξεία. Μας ήποδέχτηρε μιιά πωλήτρια μαργιόλισσα, όλο κούνια και νάζι, και μας ρώτησε τί θέλαμε.

—Νά διαλέξουμε κανένα καλό άνθοδοξείο... Πολύ σίκ... Κάτι το άσυνήθιστο... πετάχτηρε κ' είπε ή γυναίκα μου ή Νταϊζη, μ' έναν τόνο φωνής, λέξ κ' ήταν ή κυρία Ρομφέλλερ.

Κι ή πωλήτρια, ή καταραμένη, δεν ήθελε περισσότερο για να μας φουρνίση ένα βάζο, το όποιο θά δίσταξε κ' ό Τσάορς ν' αγοράση για μπουναμά στην Τσαρίνα του. Τόσο ή τιμή του ήταν έξοφρενική!...

Η Νταϊζη όστόσο χτύπησε τα χέρια της κατενθουσιασμένη, κ' είπε να της το μιλλάρισον, δίχως να ρωτήση και τον Ξενοδόχο, ή έλαφρομυαλή. Ξενοδόχος δέ στην περίπτωση αυτή, ήμουν έγω ό φουκαράς, ό όποιος πιαρα παρονθής στη μέση, κ' είπα στην πωλήτρια: —Κι έμεινα μ' άρέσει πολύ αυτό το βάζο, δεσποινίς, αλλά ξέρετε δεν μπορώ να διαθέσω έναμισον μισθό πληρώνοντάς το... Λείξετε μας λοιπόν, άν εύφραστήσθε, κάτι το πολύ-πολύ φτηνό!...

Η πωλήτρια έκανε μιιά περιφρονητική γκριμάτσα για λογαριασμό μου, κ' έσπευσε να μας δείξη κάτι άλλα βάζα φτηνότερα από ζέινο, ενώ συγχρόνως ή γυναίκα μου ή Νταϊζη μισούριξε μιιά φουροκαμένη, άγρια μοτιά, κ' άρχισε κατόπιν να περιεργάζεται τα βάζα...

Έπειτα από κάμποση ώρα, βαρέθηκα πειά να περιμένω, κ' άποφάσισα να μπώ στη μέση άποφασιστικά και διασπικά. Έλτα λοι-

πόν στην πωλήτρια:

—Πέστε μου, ματιαξέ, παρακαλώ, ποιο είναι το φτηνότερο βάζο, άν' όια αυτά που βλέπουμε μπροστά μας;...

—Αυτό το κίτρινο, μου λέει ειρωνικά, με τις κόκκινες τις δουλεξ... Σας κάνει άραγε αυτό;... Έχει έφτάμισον μονάχα φράγκα...

—Μας κάνει και μās παρακάνει, ματιαξέ, μιιά πούζει μάλιστα και τόσο καλή τιμή... Άδστε μου να πληρώσω, τυλίξετε το να το πάρουμε, κ' έτσι ξεμπερδεύουμε με το καλό... Μερσί!...

Πήρα το πακεταρισμένο βάζο στην άγκαλιά μου, πήρα και τη Νταϊζη άγκαξέ, και βγάλαμε τ' όδείο.

Τό τί άκουσα τότε άν' το φαμαξερό της στοματάκι, και τό τί μιύφαλλαν τα γλυκά της χείλη, μόνον ένας παντρεμένος μπορεί να τό ξέρη... Ρωτάτε τον, όσοι άνύπαντροι έπιθυμείτε να μιάθετε, κ' αυτός θά σας πληροφορήση...

Φτάσαμε καμιά φορά στο σπίτι. Στην πόρτα μας πρόλαβε ή καμαριέρα, ή όποια μās έλε σιγά, πως ή κυρία Ουίλκινς ήρθε να μās κάνει την τακτική άπογευματινή επίσκεψή της, κ' ότι κρατούσε στο χέρι της ένα μεγάλο πακέτο:

—Τά βλέπετε, κύριέ μου;... Τ' άκούξ;... Ένα μεγάλο πακέτο, σου λέει ό άλλος... Όχιστε μας τώρα κ' έμεις να βρούμε άποφροσώσοι μπροστά της, με τόυτο το φοροβάξο που πήγες ν' αγοράσης... Ποιός ξέρει σέ τί ξόδα μίτριε ή χριστιανή, δίχως να ξέρη με τί φτηνοδουλεξ πρόκειται να της άναποδώσουμε έμεις το δώρο της... Άμ' καμμένη μου, ποιός έλασε τό φιλότιμό του για να τάβρης έσύ;... Κι άν δεν σέ μέλλει έσένα, μήπως νομίζεις πως δεν μέλλει κ' έμένα;...

Και τά λοιπά, και τά λοιπά, και τά λοιπά!...

Έδωσε ό Θεός επιτέλους να μπούμε στο σαλόνι, κρατώντας κ' έμεις το δώρο μας. Καρτέησαμε την καλή γειτόνισσά μας, την ερίτιμο κυρία Ουίλκινς, της είπαμε ένα σωρό καλά λόγια—άν υπορούσαμε, άς κάναμε κ' άλλωλεξ έξ αιτίας του φαμαξεροού νοτισμοιολιού της—και στα τελευταία ή Νταϊζη της πρόσφερε το δώρο της, λέγοντάς της:

—Άξ... Πόσο είμαι ένθουσιασμένη, καλή μου κυρία Ουίλκινς, που μου δίδεται ή ευκαρία να σας προσφέρω αυτό το μικρό και ταπεινό μου δώρο... Τό σπινεδούν, ξέρετε, κ' ή πιο ελικοκρινής ευχέξ μου, για την ευδαμονία και τη μαροφώτεια σας... Χρόνια πολλά και καλά... Μάτο-μούτς... Μάτο-μούτς...

Τη θαύμασα τη Νταϊζη τέλος πάντων—που να μη βασκαθή το πουλάκι μου—για τη δεινή οητροξία της. Όλον αυτόν τον μακαρονικό πρόλογο, ό όποιος προηγήθηκε της έγγεμισσεως του δώρου, τον ήπε μονορούφι.

Η κυρία Ουίλκινς με βουρνωμένα άν' τη συγκίνηση τα ποτισίατα της μάτια, πήρε με τό ένα χέρι το δικό μας τό πακέτο, ενώ με τό άλλο έδινε στη Νταϊζη το δικό της, λέγοντάς μας:

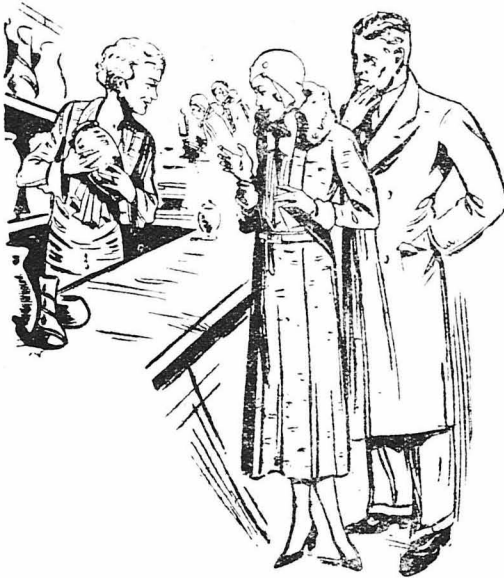
—Κι εγώ, καλόι μου γειτόνι, ρούταξα να σας ευχαριστήσω, κατά δύναμν. άν και δεν δινω σημασία στην αξία των μπουναμάδων... Χρόνια πολλά, λοιπόν, και μ' ένα παχυνό παιδάκι να σας αξιούχο κ' ανούργιος χρόνος... —Εύχαριστούμε... Εύχαριστούμε, κυρία Ουίλκινς... Μερσί!...

Σέ λίγο ή κ. Ουίλκινς έφυγε. Μόλις μείναμε οι δύο μας με τη Νταϊζη, μισούριξε μιιά ματιά άγορεμένη, γεμάτη κακία και θυμό, κ' έλασε βιαστικά τό σπάγγο του πακέτου της κ. Ουίλκινς, λέγοντας:

—Όμωρία!... Περιφρομη!... Σάν δεν ντράτριες, καμμένη, σάν δεν ντρατριχουμε δηλαδή, να προσφέρουμε στη γυναίκα αυτό τό παληβάξο. Και μιιά να μην έλαρουμε τον κόπο, πάλι θά διαλέγαμε κάτι καλύτερο και λίγο πιο σίκ...

—Γιατί, Νταϊζη μου, γούρωλας έτσι τα γλυκά ματάκια σου, σάν είδες τό ξετυλιγμένο πειά δώρο της κ. Ουίλκινς και σούβοντας τό κεφάλι σου, από ντροπή και σύγχυσι, μου κλείστηρες στο σαλονάκι σου και μου κάνατε την κακομνήν; Γιατί;... Γιατί;...

Γιατί τό δώρο της κ. Ουίλκινς ήταν ένα πρόστυχο βάζο, άπαράλλαχτο σάν το δικό μας. Με τη διαφορά ότι το δικό μας ήταν κίτρινο, με κόκκινες δουίλεξ, ενώ τό δικό της ήταν κόκκινο, με κίτρινες δουίλεξ!...

Η πωλήτρια έκανε μιιά περιφρονητική γκριμάτσα για λογαριασμό μου...